

Jack Canfield, Mark Victor Hansen
Kurja juhica za učiteljevo dušo
Založba Rokus

Odlomek št. 3

Petkov večer v maju

»Gospod Walker bo prišel na moj plesni recital,« je oznanila moja sedemletna hčerka Laura, ko sem ji nanašala maskaro na trepalnice in pri tem skrbno pazila, da je ne bi sunila v oko.

Vprašala sem: »Zakaj tako misliš? Njen učitelj gospod Walker je vedno prav ravnal. Iz nje je naredil bralko, misleca in urejeno učenko. Prav on je spodbujal mojo razposajeno deklico, naj začne plesati. Zabičal ji je, da se ne sme zadovoljiti s stereotipi. Odločili sva se za džezbalet – ples, ki ga ne plešemo v rožnatih baletnih čevlji, ampak je zanj značilen ognjevit ritem. Sprva je bila malce sumničava, vendar se je odločila, da bo poskusila. In na večer velikega recitala se je izkazalo, da si je iz vsega srca želela navzočnosti gospoda Walkerja. Nisem dvomila o njegovi predanosti, toda sama se zanesljivo ne bi udeležila plesnega recitala, če ne bi rodila ene od plesalk. Saj ne rečem, da niso prijetne, toda domnevam, da ima gospod Walker v petek večer početi kaj pomembnejšega.

Čutila sem, da moram svojo hčerko pripraviti na resnično življenje. Nisem mogla namreč dopustiti, da bi si domišljala, da je njena sreča odvisna od neznatne možnosti, da bo gospod Walker prišel na njen recital.

»Ali je rekel, da bo prišel?« sem jo previdno vprašala. »Ne, ampak sem ga povabila,« je odvrnila. Trzala je, ko sem ji vlekla iz las rožnate navijalce. Začela sem ji pridigati o tem, da nima vsakdo časa ali želje priti na njen odrski debi.

»Mami,« je vzdihnila. »Nič ne razumeš. Želi si priti. Moj učitelj je,« je odločno dejala, kakor da je to edini razlog za njegov obstoj.

Zanašala sem se, da bo prebolela. Navsezadnje človek ne more otroka pripraviti na vsa življenjska razočaranja. Prišli so njeni stari starši iz Baltimora, sestrične iz Nashvilla, teta in stric. *Morala se bo zadovoljiti s tem*, sem pomislila. Zaradi trdne prepričanosti, ki ji je sijala iz modrih oči, sem se počutila dokaj klavrno.

Srečno sem jo pripeljala za oder; bila je naličena, lase sem ji močno popršila z lakom in ji na glavo pričvrstila kavbojski klobuk. Vse naokrog so se prerivale kravje pastirice, pajki in arabske plesalke, se pozdravljale in si otipavale zlepljene kodrčke. »Ne morem verjeti, da je to Laura,« je izjavila hčerkin učiteljica plesa in osuplo strmela ob pogledu na krilce z resicami namesto kratkih hlač.

»Prihrani prostor za gospoda Walkerja,« je šepnila Laura, ko sem ji nanašala rdečilo na lica. Hotela sem ji reči, naj ne goji prevelikih upov, naj raje ceni razdalje, ki so jih prepotovali njeni sorodniki, da so nocoj z njo. Vendar sem se vzdržala. Mogoče, sem pomislila, bo pozabila.

Naša družina je bila zbrana na svojih mestih. Tik preden se je dvignila zavesa, sem se ozrla po dvorani. Čisto tam zadaj je stal gospod Walker, zatopljen v program. Pohitela sem k njemu in ga skoraj odvlekla po prehodu do prihranjenega sedeža med mojimi sorodniki. »Prišli ste,« sem zašepetala, ko se je zavesa dvigala. Nasmehnil se je in v potrditev dvignil palec. Ko so male kravarice priplesale na oder, je začel ploskati in jih spodbujati, s čimer jim je povedal, da so nadarjene in čudovite.

»Kako je bil ples vseč gospodu Walkerju?« je bilo Laurino prvo vprašanje, ko sem jo rešila iz gneče za odrom.

»Kako si vedela, da bo prišel?« sem presenečena vprašala.

»Kar vedela sem,« je odvrnila in širok nasmeh ji je ožaril obraz kakor sveča temno sobo.

Vem, da bo imela Laura v življenju veliko predanih učiteljev. Imela bo ustvarjalnega učitelja angleščine, sijajne profesorje na fakulteti in odlične učitelje plesa. Nisem pa prepričana, ali bo še kdaj srečala kakega gospoda Walkerja.

Učitelja, ki ima na petkov večer v maju očitno za početi nekaj pomembnega.

Carolyn M. Mason